

iz petih križaric, ki imajo za boj veliko sposobnost in ko se združi z Evrope prihajajočimi ladjami, bo tvorilo že prav odlično vojno moč. Kje se brodovji srečate, se ne more natančno reči, najbrže v Juž.-kitajskem morju. Japonci hočejo iz Evrope prihajajoče ladje napasti, a to jim je otežkočeno vsled koralnih grebenov, ki se nahajajo v tem morju in so prav nevarni ladjam; a za napad se vsekako pripravljajo. Tudi ladjeve pred Port Arturom se bo najbrže skušalo združiti z ostalim ruskim ladjevjem. Če se to Rusom posreči, dosežejo velik uspeh. Ves svet pričakuje z napetim zanimanjem daljnih vesti z bojišča.

Rusija povsod dobro pripravljena.

Petrograjski listi priobčujejo izjavo odličnega vojaškega dostojanstvenika, ki pravi, da se Japoncem ne bo posrečilo izkrcati se na polotoku, na katerem stoji Port Artur. Vse zalive so Rusi dobro utrdili in zvezali z brezžičnim brzojavom, tako, da pravočasno morejo obvestiti Port Artur. Tudi podkopi bodo ondi Japoncem jako nevarni. Tudi mnogoštevilne ruske opazovalne postaje so zvezane z brezžičnim brzojavom. Ondi je razvrščenih več ruskih pešpolkov in en topničarski polk, kateri imajo nalog, preprečiti vsako izkrcavanje.

Rusko in japonsko brodovje.

Japonska ima: 8 bojnih ladij od 11.800 do 15.400 ton. Vse te bojne ladje so najnovejšega dela in se morejo prištevati med najmočnejše in največje ladje na svetu sploh. Dve novi japonski bojni ladji sta kupljeni na Angleškem. Nadalje imajo Japonci bojno ladjo »Čenjuengo«, katero so v zadnji vojski vzeli Kitajcem. Ta ladja ima 7335 ton, a je le srednje vrednosti v boju. Nato imajo Japonci 8 križaric-oklopnic, ki so vse modernega dela, 7 pokritih križaric-oklopnic (večina izmed njih je nova), 6 ravno takih od 2700 do 3700 ton; 11 križaric od 1000 do 2450 ton; 16 torpedolovcev; 22 torpedočolnov za odprto morje in množico torpedočolnov za obrežje (kakih 50) in več starejših parnikov. — Rusi imajo sibirsko brodovje, ki obsega 23 torpedolovcev, 15 torpedočolnov za odprto morje, 4 čolne s kanoni, 10 starejših parnikov in 7 torpedočolnov za obrežje. K temu brodovju se pridružuje kot glavna moč oddelek brodovja, ki so ga Rusi odposlali iz Severnega morja v Vzhodno Azijo in ki obsega 8 bojnih ladij od 11.250 do 13.720 ton. Nadalje je v tem oddelku 5 velikih križaric-oklopnic, dva oklopna čolna; slednjič poleg nekaterih starejših parnikov še 16

torpedo-lovcev in 2 torpedo-čolna za odprto morje.

Torej rusko bojno brodovje v Vzhodni Aziji prav nič ne zaostaja v moči za japonskim bojnim brodovjem.

Politični shod na Slatini.

Polit. shod na Slatini in občni zbor kat. polit. društva se je izvrstno obnesel. Zbirališče je bilo natlačeno polno. Udeležencev je bilo okoli 300. Predsednik, gosp. Vinko Žurman, pozdravi vse navzoče in otvori občni zbor. Z vsklikom se izvolijo stari odborniki katol. polit. društva: Vinko in Jan. Žurman, Martin Debelak, Matija Führer, Tomaž Corlin, Martin Drofenik, Matej Košak, Miha Plemenitaš in J. Janžekovič. — Nad eno uro je dovršeno govoril g. poslanec dr. Jurtela. Pohvalil je lepo slogo volilnih mož rogaškega okraja za časa zadnjih deželnozborskih volitev. Potem je nadrobno razlagal za Slovence prežalostne razmere v štajerskem deželnem zboru ter vzroke, zakaj so slov. poslanci zopet vstopili v deželni zbor. Nemški poslanci so jih sovražili in zasmehovali. Slov. poslanci niti kakega predloga niso mogli staviti, ker je za stavljenje predloga v deželnem zboru potreba deset poslancev, v odsekih pa vsaj dva; naših poslancev je samo osem, v odsekih pa komaj po eden, nemški poslanci pa niso hoteli podpirati naših predlogov. Obstruirati niso mogli, premalo jih je, da bi osemkrat večjo večino strahovali. Zato so rajši ostali doma. Ko pa je v deželnem zboru prišla na vrsto volilna preosnova, bilo se je silno bati, da ne bi kje večina skovala Slovencev še bolj krivičnega volilnega reda. V tem trenutku naši poslanci niso smeli ostati doma, morali so iti v ogenj proti nemški nakani. Nepričakovano so našli zaveznike pri dveh doslej Slovencev sovražnih nemških strankah, in so dosegli, da bodo odslej Slovenci imeli v deželnem zboru deset poslancev. H koncu je še gospod poslanec našteval mnoge krivice, ki se gode Slovencev na Spodnjem Štajerskem s posebnim ozirom na krivično razdelitev podpor vinogradnikom v denarju in v trtah. Opominjal je poslušalce, naj se pridno učijo modrega gospodarstva in naj pridno delajo, da si povzdignejo svoje blagostanje, kajti iz Gradca nimajo veliko pričakovati. Vsem zborovalcem se je brala iz obraza hvaležnost za te očetovske besede, katerim je sledilo burno odobravanje. Potem je neutrudljivi g. drž. in dež. poslanec Žičkar v poljudnem govoru slikal viharne, neplodne čase v državnem zboru. Omenjal je hudi boj za slovensko-nemško gimnazijo v Celju, kateri

še ni končan. Naševal je velike koristi okraj. kmetijskih zadrug, ako se bodo postavno vpeljale po vsej državi. Take zadruge bodo potem pošiljale še svoje posebne poslanca v razne zastope, v deželni in državni zbor. Razpravljal je uradniško vprašanje in kazal, kako vlada slovenske uradnike in slovensko uradovanje na Slovensk. Štajerskem povsod zatira ter si s tem daje žalostno spridevalo modrosti in pravičnosti. Bičal je nadalje za celo Avstrijo pogubonosno vinsko pogodbo z Italijo, od koder se sme po 100 hl vina po mali carini 3 gld uvažati k nam, dočim se je še pred 12 leti moralo plačati 20 gld od 100 hl. Toliko se naj plačuje tudi zanaprej, potem se ne bo uvažalo toliko tujega vina, in našemu vinu bo cena poskočila. Razpravljal je še našo narodno enakopravnost, ki je samo na papirju, zato ni miru v Avstriji.

Prisrčni govor je bil sprejet z veliko hvaležnostjo, katere se je pokazala v hrupnem ploskanju in odobravanju. Poučna razprava o vinoreji se je vsled pomanjkanja časa morala preložiti.

Slednjič so se sprejele sledeče resolucije:

1. Poslanci naj delajo na to, da se ustanove na ljudskih šolah posebni tečaji za strokovno izobrazbo kmetijskega stanu, vsled česar bi se lahko opustilo 7. in 8. šolsko leto.
2. Skrbe naj, da se celjska slovensko-nemška gimnazija razširi v višjo.
3. Pritiskajo naj na vlado, da čim preje oživetvori okrajne kmetijske zadruge, ki bi tudi lahko prevzele strokovno izobrazbo kmetijskega stanu.
4. Skrbe naj nam za slovenske uradnike, kajti nemški nas sovražijo in ne razumejo, se redno blamirajo, nam pa redno škodujejo.
5. Začno naj energično akcijo za odpravo vinske klavzule.

Ali smo potrebni gospodar-skega pouka? Kakega?

Iz ptujske okolice.

Ko se je pred leti prvokrat po naših vinogradih prikazala strupena rosa ali peronospera, so se lastniki vinogradov takoj po listih in z ustnim poukom opozorili, kaka nevarnost preti goricam. Večina posestnikov se za pouke in svarila niti ni zmenila! Za odgovor in kot izgovor si mogel slišati besede: »To ni bolezen na listju, to dela le megla!« Ali: »Kakor se je rja sama prikazala, tako bode spet sama zginila.« Ali: »Če je Bog poslal bolezen na trs, jo bode tudi spet odvzel!« In res niso škropili trsja, ampak čakali so, da je strupena rosa vničila vinograde!

In ko je začela nastopati trtna uš, spet

Listek.

Tihotapei.

Prevel F. Leskovar.

Varkovlje je večji trg ob avstrijski meji. Ne daleč od trga stojijo črno-rumeni stebri, ki zaznamujejo mejo avstrijskega cesarstva. Varkovljani se smejo sicer prosto sprehajati sem in tja čez mejo, smejo se celo ženiti z dekleti onkraj meje, toda od vsake druge stvari morajo plačati colnino, če jo hočejo prenesti na Avstrijsko. Država namreč po očetovsko skrbi za to, da si ženske ne pokvari želodca s preceno in zato tudi slabšo kavo iz inozemstva in da možje ne kadijo tobaka, ki ga dobijo ceneje onstran črno-rumenih kolov. Tudi pazi na to, da krojači v Varkovljah ne delajo oblek iz sukna, katerega so neobdačenega dobili iz tuje dežele. Da vse to in še stotero drugih nesreč zabrani, postavila je država ob meji in tako tudi v Varkovljah ljudi, ki morajo paziti na to, da ne pride tuje blago preceno v Avstrijo, ki pa tudi donašajo državi lep denar, katerega potem finančni minister vpiše kot dohodek na colnini. — Varkovljani pa so imeli trde glave in niso hoteli razumeti te varstvene državne naprave. Zato so živeli v večnem

sovrastvu z ljudmi, kateri so bili za to postavljeni. Imenovali so jih kratko: »lajblej-terje«. Čim bolj so pazniki stražili mejo, tem bolj je to jezilo Varkovljane, ki so na vse mogoče načine poskušali svoje sovražnike opehariti ter vkljub njihovi pazljivosti utihotapiti kako blago. Toda gospodje financarji tudi niso razumeli nobene šale, ampak so vsakega neusmiljeno zatožili. Posledica tega je bila, da je marsikateri moral globoko seči v svoj žep, ali pa je moral za več tednov v luknjo. Ta usoda je že zadela marsikaterega Varkovljana.

Zaradi tega je sedel tudi kovač Jurko. Hotel je imeti pri hiši nekaj kil cenega sladkorja iz inozemstva, ne da bi ga pokazal financarjem in ti so mu za to preskrbeli za hrano »kašo«.

»Tihotapil«, zaklinjal se je v ječi, »ne bom svoje življenje več ...! Največja kazen v vica bi bila zame, če bi moral biti financar. Ta sramota bi me umorila!«

Toda njegovi tovariši niso bili istih misli, ampak so zatrjevali:

»Zdaj pa nalašč!« — — —

Gospod finančni komisar v Varkovljah je šel za nekaj dni s svojo soprogo na dopust. Ostali so na finančni postaji samo eden nadpaznik in pet paznikov. Zdaj je prišla priložnost, mislili so si tihotapci v Varkovljah,

ko bi cvetla njihova pšenica. Sklenili so neko noč mnogo blaga utihotapiti. »Suh Fronc«, eden najprebrisanejših tihotapcev, si je naročil v mestu uniformo finančnega nadkomisarja z dolgo suknjo in lepo svitlo sabljo.

»Suh Fronc« je hotel v tej uniformi financarje premotiti. Misli jih je kam drugam poslati, medtem ko bodo tihotapci prekoračili mejo. — Usodepolni dan je nastopil. — K nesreči pa je bil zapleten v to stvar tudi kovač Jurko, čeravno je tako odločno obljubil opustiti tihotapstvo.

Jurko je bil velik, močan mož v najlepših letih. Svoje rokodelstvo je pa razumel kakor malekdo. Njegova kovačnica je bila lepo urejena, samo nekaj ji je skora manjkalo — namreč vode. Kovač je moral veliko delati ter vsako kapljico vode vjeti, predno je imel vsaj majhen potoček, ki mu je gnal veliko kladivo in meh. In ta pomankljaj vode ni bil usodepoln samo za kovačnico, ampak tudi za kovača. — Kovačija je namreč jako suha obrt. Vedno pri ognju s težkim kladivom udarjati, povzroči pot in suši pijuča. Ker je pa moral kovač z vsako kapljico vode štediti, je prišel v nevarnost, klaverno žeje umreti. K sreči je stala blizu kovačnice kréma. V to je neki dan k sreči kovač zašel in nevarnost, žeje umreti, je bila odstranjena. Od tega časa ni več trpel žeje. — Cenjeni bralci,

ni manjkalo pouka in svaril. Pa trtne uši naši posestniki še celo niso hoteli poznati; nikomur niso hoteli verjeti, da tak mrčes sploh živi! Tako smo bili slovenski gospodarji neumni Tomaži, sami sebi v največjo škodo, da, v največjo nesrečo! Mi se strupeni rosi in trtni uši nismo pravočasno v bran postavili, in tako smo prišli ob vinograde, zgubili smo velik del premoženja!

Kaj je to zakrivilo? Meni sta znana dva glavna vzroka: Pomanjkanje gospodarskega pouka pri kmetiskem naraščanju, pri mladini; brezbržnost naših gospodarjev, kateri si niti gospodarstva bližnjih sosedov, kamo-li ono oddaljenih posestnikov, nočejo ogledati! Tako se je leta in leta grešilo! In vendar nas uči izkušnja, da besede ganejo, zgledi pa vlečejo človeka! Če si priporočal našemu kmetu, da naj pošlje svojega sina k gospodarskemu pouku, da ga naj da v kmetijsko šolo, si dobil navadno odgovor: »Tega ni treba, to se vse doma nauči!« Nadloge, v katere smo gospodarji zabredli, začele so nam odpirati oči. Vedno bolj se širi spoznanje, da je gospodarski pouk za kmeta ravno tako potreben, kakor za obrtnika obrtniški, za trgovca trgovski. Kmetiska mladež se je začela v naj-novejšem času posvečevati gospodarskemu pouku, pa še vse premalo. Vendar prodira vedno bolj spoznanje, da je vsaki kmet, vsaki kmečki sin, vsaka kmečka hči potrebna gospodarskega strokovnega pouka.

Da si morejo sinovi naših gospodarjev pridobiti potrebno strokovno izobrazbo, potrebujemo tako urejenih šol, da je to mogoče doseči v najkrajšem času in z najmanjšimi stroški. Tako ni urejena nobena kmetijska šola, niti na Štajerskem, niti na Kranjskem! Zatorej bi našim potrebam najbolje ustregla vinorejska in sadjerejska šola po izgledu one v Kremsu na Spodnjem Avstrijskem in taka zimsko šola, kakor jo imajo v Langenloju na Spod. Avstrijskem.

Prvo šolo je treba učencu le eno leto obiskovati, namreč od začetka februarja, pa do konca decembra. Učencu ni treba v šoli stanovati, ampak sme doma stanovati. Orodja ni treba učencu kupovati, ampak to posodi šola za delo in vezbanje. Učenci nosijo navadno svojo obleko, ni jim treba kupovati drage uniforme. Te velike prednosti ima ta avstrijska šola pred štajerskimi in kranjskimi kmetijskimi šolami!

Namen pouka v tej šoli pa je: Vsak učenec se mora v vseh panogah vinoreje in sadjereje, potem v umnem kletarstvu tako izvežbati, da more potem, ko šolo zapusti, v teh strokah samostojno, pametno in z dobičkom gospodariti in delovati. Pouk v šoli

je teoretičen in praktičen; prvi se deli le predpoldnem. Popoldne morajo učenci praktično delati v vinogradu ali v sadovnjaku, v trsnici ali drevesnici, ali v kleti. Za teoretičen pouk so nastavljeni pravi in pomožni učitelji; za praktično delo pa vrtnarji in viničarji. V šolo se sprejemajo fantje po izpolnjenem štirinajstem letu, kateri so domačo šolo z dobrim uspehom obiskovali. Po enoletnem pouku mora napraviti učenec skušnjo, če hoče dobiti spričevalo.

Zimska šola v Langenloju pa traja od 1. novembra do konca marca, tedaj le pet mesecev ter obsega tudi teoretičen in praktičen pouk, prvi se deli predpoldnem, drugi popoldne. Ker ta petmesečni pouk ne more popolnoma zadostovati, se napravijo po letu po potrebi tečajji. V zimsko šolo se sprejemajo učenci, ki so izpolnili 16. leto in so si pridobili že nekaj praktičnega znanja. Tudi taki učenci ne stanujejo v šoli, ampak doma, ali tam, kjer si sami preskrbijo stanovanje. Posebne obleke tudi ni treba kupovati, ampak zadostuje navadna domača.

(Dalje prihodnjik.)

Dopisi.

Kapela pri Radgoni (Piskrovez.)

Slednjič sem se vendar le odločil in sicer v Hrastje. Težko sem šel na to pot, kajti tudi drugod me čaka obilo »kšefta«. Toda obljubil sem! No, pa bom tudi marsikaj čudnega videl in slišal in upam da bom tudi kaj zaslužil.

Ker sem prišel čez Moto, povabi me najprej motarski Bištof na delo. Zakrpam mu veliko ponev, tudi tisto, v kateri peče ribe, izpeljam mu korondiča, pa hajdi v Hrastje. Toda gospod urednik! Predno začnem v Hrastji svojo »meštrijo« moram vam povedati nekaj, in sicer nekaj čisto novega. Tuhtal sem in tuhtal, pa vendar sem jo iztuhtal. In kdo more reči, da nisem »safrmensko künsten« človek? Nabavil sem si tako reč za pokončavanje korondičev, da bi težko komu drugemu kaj podobnega na misel prišlo. In to je: »flobert pištola«. To pa zato, ker tiho poka. In jaz že vem zakaj mora tiho pokati!

V Hrastji poskusim svojo srečo najprej pri Senčarovem Japeci. Zvežem par piskrov ter mu rečem sledeče: »Ti Japec! Ako ne opustiš ptujskega besa in ne predrugečiš svojih navad, ti bo šlo slabo na svetu. Zapomni si to!« Grem k Verbovci, kjer je kréma. Tukaj je sicer vse narobe, pa korondiča moram napraviti. Potegnem »flobert pištolo« iz žepa, plec, korondič je »hin«, jaz

tja v mirno noč in vedno večjo korajžo so imeli. Slednjič so sklenili, nocoj »lajblajtarjem« eno zaigrati, da si bodo pomnili. Dalje časa so ugibali, dokler ni slednjič predlagal »suhi Fronc«, ki je bil ta večer najbolj razposajen, nekaj, kar se je vsem tako dopadlo, da so zagnali velikanski vrisč. Ta sklep so tudi takoj izvršili.

Previdno so zanesli spečega kovača v stransko sobo. Tam so mu lepo umili obraz in roke, obrili ga dolge brade, brke lepo zasukali in lase počesali. »Suhi Fronc« je med tem prinesel svojo uniformo finančnega nadkomisarja, katero so oblekli spečemu kovaču. Nato so mu opasali sabljo, oblekli suknjo, dali kapo na glavo in nazadnje mu nataknili očala. Mojster Jurko je bil pri vsem tem neobčutljiv, ležal je kakor klada. samo tu pa tam je zakrutil, ali pa poskusil dvigniti pest, kakor da bi se rad tolkel po mizi. — Ko je bil gospod »nadkomisar« gotov, so se celo tihotapci sami čudili. Kovač je bil tako spremenjen, da bi ga celo njegova žena ne bila spoznala.

(Konec sledi.)

pa odhitim h gospodu Kollerju, ki so »rihtar«. Pa čujte, kaj si je zmislil! Vprašal me je: »Ali imaš »erverb«? Jaz, ne vedoč kaj je to, gledal sem ga kakor krava novo leso. Po »künsti« mu vkradem korondiča, mahnem z roko, pa adijo gospod »rihtar« in vaš »erverb«. Delal sem tudi pri Bištofi, ki je »jager« in tudi tukaj sem opazil ptujskega »gnüsa«. Misli sem si, čakaj spak, tudi tebi bom posvetil; smrt ti je gotova. Spet pištolo ven, pomerim, flec, korondič je »erkna«. Tudi pri Skomijaki je bilo dokaj »kšefta«, seveda, da tudi luteranskega »Štajerca« ne manjka, in ravno tako tudi pri Mislētu.

Zdaj sem se pa napotil k znanemu in glavnemu agentu »Štajerčevemu«, k Čerjaviču. Morate si misliti, da sem se ne v malih skrbah bližal omenjeni hiši. Celó lasje so mi začeli nekam kvisku vzdigati mojo zvihrano pokrivalo. Toda »pogrunatati« sem vendar hotel, kako se kaj imajo gospod Čerjavič. Dela je bilo dovolj. Gospodarja pa ni bilo doma, ker on je baje rad tam, kjer vidi smrekovo vejico nad durmi. Pa vendar za nekoliko časa pride domov. Ko zagleda ubogega piskroveza, se hudo razsrdi. Spoznal je takoj, v kaki nevarnosti so njegovi ljubi korondiči. Toda ves srd mu nič ne pomaga, kajti jaz sem njegovo ptujsko zalego že vsó podavil. Nato krevasam k Vapotiči, ki imajo belo kobilo. Slišal sem ko so vprašali: »Ti Micika, čuješ! Ali je »Štajerc« tudi sveta reč?« Vrežem jo prek k Samoji, ki je čevljar. On mi zakrpa moje ootave čizme, jaz mu pa zvežem par črepov. Med delom mu izmaknem korondiča iz žepa, pa sva bila bot. Zdaj sem prišel k Žalari, ki ima »cigleno« streho. He, to vam je mož. Mogoče ga poznate, gospod urednik, saj v »Marprok« slatino vozi. Potrudim se gor h Klokeci, ki je krčmar. Spijem tri pol litre izabele, postreljam mu vse korondiče ter se napotim gor po železnici domu. Med potom si zapojem ono narodno:

Vse hrašenske »Štajerce« bi skupaj pobral, bi v žakelj zavezal in v »Müro« zagnal.

Dalje grede sem se zamislil ter začel politizirati: Občina Hrašenska! Poglej vendar, kaj se v tvojem okrilju vse godi.

Črešnjevce pri Slov. Bistrici. Hočemo zopet napisati nekaj zanimivega o naših razmerah v preslavnem Črešnjevcu. Pri nas smo imeli lepo navado, da smo si prirejali v pustnem času v narodni Kapunovi gostilni domače veselice. A letos se je ista priredila po prizadevanju učiteljskih suplentov Hribernika in Koprivca v nasprotnikovi Kresnikovi gostilni. Pokazalo se je pa na dan veselice, kako občinstvo sodi o takih veseliceh v nasprotnih gostilnah. Prišla sta samo dva gosta razven domačih, in na Kresnikovi »špajskarti« je baje bilo več različnih jedil kakor gostov pod streho, namreč vseh skupaj niti dvajset ne. Mi smo doslej molčali, prvič smo smatrali celo stvar za pustno šalo in ji prisojili bolj krajeven pomen, drugič nismo hoteli, da se nam ne bi mogoče predbacivalo, da smo hoteli škodovati učiteljskemu koncertu, ki se je vršil predzadnjo sredo v Slov. Bistrici v narodni Novakovi gostilni, in je kaj dobro vspel. A ta dva gospoda že preveč izzivata naš narodni čut. Vzgleđ: vsako sredo je v Čitalnici nad Novakovo gostilno vaja pevskega in tamburaškega društva. A ta gospoda prideta v Novakovo gostilno, odložita svoje tamburice in gredo v neraške gostilne krepčat si svojega nemško nabarvanega duha, v Novakovi gostilni navadno ne povzijejo ničesar. Temu se pravi, ogibati se slovenskih narodnih gostiln!

Gospoda Hribernik in Kopriva! Denar, s katerim sta priredila veselico pri Kresniku, sta dobila večinoma pri slovenskih narodnjakih, duhovnikih, učiteljih in drugih. Prebitek je bil namenjen ubogi šolski mladini. Mi zahtevamo, da se ves denar, ki sta ga dobila od slovenskih narodnjakov, porabi v prid naše uboge šolske mladine. — Dokler tega ne storita, ne bomo mirovali. V nasprotnikovi gostilni si prirejte veselice s svojim denarjem! Prebitek pa se seveda

pa ne smete misliti, da je kovač tekočino preobilno vlival na svoja pljuča. Če je tudi malo več pil kakor navadni ljudje, njegova izsušena pljuča so potrebovala mokrote. Zato je bil kovač malokedaj popolnoma trezen. Samo o posebnih dogodljajih si je pljuča tako zmočil, da je bil pijan kakor kanon.

Tudi imenovani večer si je močil kovač Jurko v gostilni svoja pljuča. Večina tihotapcev je bila tam zbrana. — Nakrat pride vest, da se je cela stvar izjalovila. Trgovec onstran meje je prelomil pogodbo, ker ni hotel dati blaga za pogojeno ceno, ampak je zahteval mnogo več. Ker pa bi tihotapci premalo zaslužili, niso hoteli sprejeti nevarnega naročila. — Najprej so se hudovali nad nesramnimi trgovci — in slednjič nad — popolnoma nedolžnimi »lajblajtarji«. Ko je pa prišla govorica na financarje, razvnel se je kovač. Začel je govoriti vedno bolj razjarjeno. Dalje ko je govoril, bolj suha so mu postajala pljuča in tembolj jih je zalival z vinom. Čez dobre pol ure je bil pijan kakor muha, da že ni vedel, ali je kovaški mojster ali ne. Tolkel je s svojo pestjo po mizi, da so kozarci odskakovali. Toda kmalu mu je pošla moč in slednjič že ni mogel več sukati jezika — mojster Jurko je zaspal.

Seveda tudi tihotapci niso štedili z vinom. Vedno glasneje so se razlegali glasovi